

«45ος» ἀλλὰ καὶ χειρότερον. Δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τί ἤθελεν ὁ πρακτικογράφος τῶν μαλλιαρῶν καὶ ἔχι τῶν δημοτικιστῶν—ὅπως γράφουσι τινες θέλοντες νὰ μετριάσωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰς γλωσσικὰς του γνώμας—εἰς τὴν φωτογραφίαν τῶν δημοδιδασκάλων. Μήπως ἤθελε νὰ μᾶς κάμῃ φίλους τοῦ ὄργάνου του; Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν ἔκαμνε σχετικὴν τινα ὁμιλίαν; Ἦως εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῷ κρυπτῷ; Ὁ κ. Ταγκόπουλος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ ὁποιασδήποτε θέλει γνώμας περὶ γλώσσης· τὸ νὰ ἔχῃ ὅμως τὸ θάρρος νὰ παρουσιάζηται μεταξὺ τῶν δημοδιδασκάλων, αὐτὸ μὲν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἔχι ἐκπληκτικόν, ἀλλὰ τρομακτικόν. Βεβαίως θὰ ἤθελε νὰ σπείρῃ τὸν μαλλιαρισμόν. Ἄς βεβαιωθῇ ὅμως, ὅτι ὁ σπῆρος τὸν ὁποῖον φαντάζεται ὅτι σπείρει, πίπτει εἰς ἀκάνθας καὶ οὐδέποτε θὰ φυτρώσῃ, διότι οἱ δημοδιδάσκαλοι εἶναι πιστοὶ ὁπαδοὶ τῆς Ἑθνικῆς γλώσσης μας καὶ μόνον αὐτῆς. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι δὲν ἠγνοήθη ὁ κ. Ταγκόπουλος, ἄλλως θὰ εἴχομεν ἀναμφιβόλως δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπον ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὴν φωτογραφίαν εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀνορθογραφίας εἰς τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς δημοδιδάσκαλος θὰ ἀποκτήσῃ φωτογραφίαν εἰς ἣν ποζάρει καὶ ὁ πρακτικογράφος τῶν μαλλιαρῶν.

Εἰς δημοδιδάσκαλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ

Συγχαίρω μᾶλλον ἢ εὐχαριστῶ τὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα «Ἀθῆναι» δι' ὅσα γράφει εἰς τὸ χθεσινὸν αὐτῆς φύλλον ἐν σχέσει πρὸς τὴν συμμετοχὴν τοῦ κ. Ταγκοπούλου εἰς τὴν φωτογραφίαν τῶν εἰς Ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν ἐκδραμόντων δημοδιδασκάλων. Τῷ ἔντι τὸ ποζάρισμά του ὡς βεδήλωσις πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ τὴν ἡμέραν μάλιστα ἐκείνην καθ' ἣν ἑκατοντάδες δημοδιδασκάλων προσεκύουν τὰ θάνατα κειμήλια τῆς τέχνης. Τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ καλλιτέχνης φωτογράφος δις Ἄντ. Χριστοπούλου δὲν ἐφωτογράφησε τοὺς δημοδιδασκάλους μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις. Ὡστε ἄς εἶναι βέβαιος ὁ κ. Ταγκόπουλος, ὅτι πρὸς μεγάλην του λύπην, ὅλοι οἱ δημοδιδάσκαλοι θὰ ἀποκτήσωσι μὲν τὰς ἄλλας φωτογραφίας, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκείνην, εἰς ἣν ποζάρει καὶ οὗτος.

Εἰς δημοδιδάσκαλος

Εἶναι σκληρὴ ἡ αἴσθησις πὺς χάνεται ἡ Πόλις γιὰ μᾶς ὀλότελα, μὰ δὲ μὲ ταράζον βυζαντινὰ ὄνειρα τόσο ὅσο ἡ γνώσις πὺς, εἴτε τὴν ἔχομε εἴτε δὲν τὴν ἔχομε τὴν Πόλις, εἶμαστε μέτριοι, ψόφιοι, κοιμισμένοι, κακομιορισμένοι καὶ μέτριοι, μέτριοι.

ΙΑΔΣ

Ο ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (*)

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἡ πούλια μεσουράνησε...

ΑΛΛΟΣ. Νά, καὶ ὁ Ἀβγερινὸς ἐπρόβαλε κεὶ κάτου...

ΤΡΙΤΟΣ. Κοντέθει ἡ σειρὰ μου...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Ἀρκετὰ ἐψύλαξα ἐγώ.

Ὁ Α'. Τραγούδησε πάλε ὁ φυλακισμένος;

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Κ' ἔκανε τίποτις ἄλλο; Φαίνεται ὅθ' κοιμήθηκε πιά...

Ὁ Β'. Κέφι ποὺ στῶχει. Ἔ; Μὰ τί ἔκαμε; Ἐν ξέρει κανένας σας; Κατὰ τὴ φύλαξή ποὺ τοῦ κάνουμε μὴ φαίνεται πὺς τὸν ἔχω γιὰ κόψιμο...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Βρὲ ἀδερφοῦλή μου, τὸ ἴδιο λογάζω κέγώ· κέκείνος χαροκοπάει...

Ὁ Γ'. Καλὸ χαροκοπὶ εἰ μοιροῦ... Νὰ μὴ σοὺ τύχει, κολέγα, καὶ ἀπό...

Ὁ Α'. Ὅχι μωρέ... Εἶπανε πὺς εἶναι, τὰκούς; μάγος καὶ μάγεψε τὸ βασιλιά καὶ ἀπὸ τότες ἀρώστησε.

Ὁ Β'. Τᾶκουσα κέγώ. Εἶπανε μάλιστα πὺς ἤθελε, λέει, νὰ νείξει τὴν πόρτα τοῦ στοιχειοῦ. Κι ἐν τὴν ἀνοίγει, τὰκούς; θάβγαινε τὸ στοιχειὸ καὶ θὰν τὴ ρήμαζε τὴν πολιτεία.

Ὁ Γ'. Τί στοιχειὸ μωρέ! Ἐφτοῦνας, καθὼς κρυφοπῆρε τὰζτί μου ποὺ τὰ λέγανε οἱ ἀξιωματοῦχοι, εἶναι, παιδί μου, ἀλλαξόπιστος. Ἐδὼ ποὺ τὰ λέμε καὶ νὰ μὴ βγεῖ ἀπὸ τὸ στόμα σας...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ. Μὰ τί, παιδιὰ εἶμαστε;

Ὁ Γ'. Μάγεψε τὸ βασιλιά καὶ ὁ βασιλιάς, βρὲ σεις, σὰ γυναίκα τὸν ἀγάπησε. Λένε, τὰκούς; πὺς στὸν τόπο του παίρνουνται ἄντρες μάντρες!

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' τί λές; !...

Ὁ Γ'. Ναι! μαθές. Ἐχει ἐδάφτος τὸ κοκαλάκι, κατὰλαβες, καὶ ὁ βασιλιάς εἶναι σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό... Τὸν ὀρέχτηκε ὁ φίλος, κατὰλαβες...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' ἀφτουνὸ τοῦ πρέπει κάψιμο, ἔχι κόψιμο...

Ὁ Α'. Μπὰ τὸ θεοκατάρτο!

Ὁ Γ'. Καὶ τί ἄλλο, τὰκούς; ὀρῖζει τὴ μάγισσα ποὺ τρῶει τὰνθρώπινο κρέας.

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' τί τὸν φυλάνε πιά;

Ὁ Γ'. Τὸν φυλάνε λέει; Ἐκλεψε, τὰκούς; τὸ διαμαντένιο κλειδί καὶ κείνο καρτεράνε νὰν τοῦ βροῦνε.

Ὁ Β'. Ναι, γιὰ τὴν πόρτα τοῦ στοιχειοῦ.

(*) Κοίταξε ἀριθ. 448, 444 καὶ 445.

‘Ο Γ’. Καί μοῦλα τούτα ἔ τρισκαταραμένους ἀρ-
ρώστησε τὸ βασιλιά καὶ τὸν ἔριξε σὲ μαράζι. Λένε
πῶς δὲν εἶναι καλά. Οὐλο τὸν ἐζητάει, τᾶκούς; Χτὲς
τὸν παραστέκανε. Γίνηκε, τᾶκούς; σὸν τὸ φλωρί πε-
τοὶ καὶ κόκαλο. Ἐν πεθάνει, πάει ξεκληρίζει ἡ χῶ-
ρα! Χώρα, χωρὶς βασιλιά!... Χώρα μὲ βασιλιά ἔχι
γλυκοαίματο τὸν καταραμένο, τὸν καταραμένο τί μᾶς
ἔκαμε!...Νὰν τὸν ψήσω, ἂ μᾶφινανε!...

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ. Ἐτσι μοῦρχεται νὰ μῶ μέσα καί
νὰν τοῦ τῆ φουρνίσω...

‘Ο Α’. Νὰ σοῦ πῶ!...

‘Ο Β’. Κλαίει ἡ ψυχὴ μου, νὰ σοῦ πῶ, μὲ τὸ βα-
σιλιά μας. Τὸ καμάρονα ἀπὸ τὸ παιδί. Εἴμουνε μι-
κρὸς ποῦ πέθανε ἕ μακαρίτης ἕ πατέρας του κ’ ἡ
βασιλίσα εἶταν ἔγκυος. Ὅτα γενήθηκε ἀναγάλιασε
ἡ χώρα. Μοῦλεγε ἕ πατέρας μου πὸς ἔσους μῆνους
δὲν εἶχαμε γλυκοαίματο βασιλιά, δυστυχία καὶ κατάρ-
ρα εἶταν οὐλοῦθε...Γιὰ δᾶφτο, ἄμα γενήθηκε χάλια-
σαν τὸν κόσμο ἀπὸ τῆ χαρὰ τους καὶ τὸν καμαρό-
νουμε πῶς καὶ πῶς...

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ. Μὴ μοῦ τὸ λές, γιατί ἔ, εἶμαι νὰ
μῶ καὶ νὰν τοῦ τῆ φουρνίσω... (φραίνεται μιὰ γριὺ
μὲ δισάκι στὸν ὄμο).

Ἡ ΓΡΙΑ. Γιὰ σας παλικάρια γιὰ σας καὶ χα-
ρά σας.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ. Καλὸ στὴ σταβρομάνα...

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἄ, νὰ ζαποστάσω, παιδιά μου.. (βγά-
νει τὸ δισάκι τῆς) ἔρχουμαι τόσον κόσμο νησιτικὴ καὶ
ἀποσταμένη. Εἶδα φῶς ἐδῶπαχάμου καὶ τραδήχτη-
κα ἡ ἔρημη...

‘Ο Γ’. Κάτσε κυρούλα. Θέλεις νὰ φᾶς;

Ἡ ΓΡΙΑ. Νᾶχεις τὴν ἐρκὴ μου, παλικάρι (τῆς
δίνουν κουραμάνια καὶ τιφί)...

‘Ο Α’. Καὶ ποῦθε ἔρχεσαι, κυρούλα...

Ἡ ΓΡΙΑ. Πῆρα τὰ βουνά, παιδί μου, διωγμένη
καὶ κατατρεμένη. Ἐδῶ τί πολιτεία εἶναι:

‘Ο Α’. Μὴν τὰ ρωτᾶς. Δυστυχισμένη πολιτεία.

Ἡ ΓΡΙΑ (μὲ ξιπασιμό). Ἄμ γιατί:

‘Ο Α’. Ἐχομε κοιτάμενο τὸ βῆσιλιά μας, τὸ
καμάρι μας.

Ἡ ΓΡΙΑ. Μπὰ μπὰ! ... Καὶ τί ἔχει ἡ ἀφεντιά
τοῦ:

‘Ο Α’. Δὲν ξέρει κανεὶς, κυρούλα. Οἱ γιατροὶ
σταβρόνουνε τὰ χέρια τους. Ἐνας μάγος τὸν μᾶ-
γεψε, ποῦ νὰ πέσει ἀστραπὴ νὰν τὸν κάψει.

Ἡ ΓΡΙΑ. Πῶ πῶ πῶ!... Κ’ εἶναι κοιτάμενος;

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ. Κοιτάμενος!

Ἡ ΓΡΙΑ. Κ’ οἱ γιατροὶ σταβρόνουνε τὰ χέρια
τους;

‘Ο Γ’. Γιὰ τῆ δυστυχία μας...

Ἡ ΓΡΙΑ. Τὰ μάγια δὲν τὰ λιοῦνε οἱ γιατροὶ,
παλικάρι.. (ἀκούγεται ἀπὸ τῆ φουλακὴ τραγοῦδι)

Γλυκεὺ ἡ ζωὴ καὶ στὰ δεσμιὰ
γλυκεὺ ἀλυσίδα σφίγγει με...
Κοντὰ στὸν πόθο μου κοντὰ,
μενεξεδένιε μου Οὐρανέ,
τὸ ἀστέρι δὲν τὸ βλέπουνε
χαρὰ κρυφὴ γιὰ μένανε!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Τ’ εἶν’ ἀπτά; Τ’ εἶν’ ἀπτά; (σηκάνε-
ται).

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ. Ὁ καταραμένος ἕ μάγος!

Ἡ ΓΡΙΑ. Ὁ μάγος; ἕ μάγος!;... Δὲν μπορῶ
νὰν τὸν δῶ τὸ μάγο ἀπὸ κείνη τὴν κλειδαρότρουπα;

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ (ἀφτηρά). Δὲν κάνει, γριά... Τράβα
πίσω...

Ἡ ΓΡΙΑ. Μπὰ, καλότυχο! μιὰ ματιὰ θὰ ρίξω
νὰν τὸν δῶ τὸν καταραμένο...

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ (τὸ ἴδιο). Πίσω σοῦ λένε. Εἶναι δικ-
ταγὴ! πίσω!...

Ἡ ΓΡΙΑ. Καλὰ μπαρέ μου. (Τὸ τραγοῦδι)

Ὁ διαμαντένιο μου κλειδί,
Τὸ μυστικὸν Ὁκεανὸ
ποιὸς ἀπὸ μένα θὰ τὸν δεῖ;
Ὁ τὸ βαθύ μας τῶνειρο
φωλιάζει ἐκεῖ παντοτεινὸ,
Χρυσὸ μου βασιλόπουλο!...

Μᾶφεϊστε με σᾶς λέω νὰ ἰδῶ....

‘Ο ΣΚΟΠΟΣ. Τὸ χαθὰ σου γλέπω.... (τῆ σπρώ-
χνει).

Ἡ ΓΡΙΑ. Μὰ γιατί δὲ μᾶφίνετε;...

ΟΛΟΙ ΓΥΡΩ ΤΗΣ. Ἐχομε διαταγὴ, γριά...
ἔχομε διαταγὴ... Τράβα ἀπὸ κεῖ...

Ἡ ΓΡΙΑ.

Μὰ τοῦ παιδιοῦ μου τὸν καημὸ
μὰ τοῦ σωτήρα μου
ἔβγα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ θυθὸ,
βοτάνι ἀποκοιμιστικὸ,
κ’ ἔμπα στὰ χέρια μου...

(τὰς κάνει μὲ τὰ χέρια τῆς μερικὲς κινήσεις κοντὰ
στὰ μάτια τους κ’ ἐκείνοι ἀποκοιμοῦνται. Ἡ γριὺ
ἔρχεται κοντὰ στὴν κλειδαρότρουπα).

Ἡ ΓΡΙΑ. Παιδί μου Ἀρήγιανε...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΡΗΓΙΑΝΟΥ. Ποιὸς μὲ φωνά-
ζει τόσο γλυκά;

Ἡ ΓΡΙΑ. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μάγισσα ποῦ τὴν ἔσω-
σες ἐγώ...

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΡΗΓΙΑΝΟΥ. Ἐσὺ;! Καὶ πῶς
βρίσκεσαι ἀπτοῦ;

Ἡ ΓΡΙΑ. Ὁ παιδί μου, δὲ μὲ δέχεσαι, ἔπως θᾶ-

θελε ή καρδιά μου· άς μη με δέχεται. Μέσωσες και με λεπτέρωσες. Δέν τδ ξεχασα, παιδί μου...

Ή ΦΩΝΗ. Συμπάθα με, γριά μάνα... συμπάθα με....

Ή ΓΡΙΑ. Ήρθα τά σου πώ νά μη φοβάσαι, παιδί μου...

Ή ΦΩΝΗ. Δέ φοβήθηκα ποτές μου, γριά μάνα...

Ή ΓΡΙΑ. Τδ ξέρω, παιδί μου. Τδ ξέρω. Δέ λέω πώς σου πρέπει τδ στεφάνι. Με γιά σου, παιδί μου. Άμα με χρειαστείς μονάχα ξεφτασα στη στιγμή...

Ή ΦΩΝΗ. Σπολάτη, γριά μάνα...σπολάτη... δέ θά σέ χρειαστώ...Σήμερ' άδριο με κόβουνε και γλυτώνω...

Ή ΓΡΙΑ. Άφτό δέ θά γένει.Μονάχα μπορεί νά λάβεις τήν ανάγκη μου. Πάρε τούτη τή φτερούγα τής νυχτερίδας κι άμα τήν τρίψεις στά δάχτυλά σου, θά μάπαντήσεις στο δρόμο σου, παιδί μου. Πάρτηνε.....

Ή ΦΩΝΗ. Τι νάν τήν κάμω, γριά μάνα ;...

Ή ΓΡΙΑ. Δέ χάνεις τίποτες, παιδί μου, κι αν τήν πάρεις...

Ή ΦΩΝΗ. Δός μου τη, γριά μάνα...

Ή ΓΡΙΑ (δίνοντάς του τη). Έξλογημένη ή δωρα πού θά μπορέσω νά σου κάμω καλό...

Ή ΦΩΝΗ. Κυρούλα μου, νάσαι καλά. Με κάνεις νά κλαίω, κυρούλα μου, με τήν καλοσύνη σου. Συμπάθα με πού σου φέρθηκα άσκημα...

Ή ΓΡΙΑ. Ά παιδί μου... Τήν καλοσύνη έσύ μου τήν έδωκες με τδ φως... Έσύ...

Ή ΦΩΝΗ. Κλαίω κυρούλα πού δέν μπορώ νά σου φιλήσω τδ χέρι...

Ή ΓΡΙΑ. Γιά σου, παιδί μου... (τραβιέται κοντά στους στρατιώτες)

Έβγα, ύπνε, από τά μάτια τους και ξαναχώσου στο βυθό και στο στενό τους τδ μυαλό χύνω τής λήθης τούς άτμούς...

(τούς φυσάει στα μάτια και κείνοι ξυπνάνε).

Νάισκε, παλικάρι. Τι έλεγα ; Ά ναί· δ καλόθελος δ βασιλικός δέ γιατρέβεται με τά βοτάνια τώ γιατρώνε. Τά μάγια θέλουνε λύσιμο.

Ή Β'. Τού λόγου σου, γριά, τώρα θά περάσεις και γιά μαγιολύστρα ;

Ή ΓΡΙΑ. Καλό κοντά μας, παιδί μου !...Δέν τδπα γιά τόν έαφτό μου. Μά έμεις σί γριές έχουμε πολλά ιδομένα στη ζήση μας.

Ή Α'. Τότε πού νάν τονέ βρούμε τδ μαγιολύστρη ;...

(Άκολουθεϊ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τήν Κεριακή βράδι φύγανε στο Παλιό Φάληρο, στην ταράτσα τής «Αΐρας», οί κ. κ. Κωστής Παλαμάς, Δ. Π. Δημητριάδης, Σπύρος Άλιμπέρτης, Γιάννης Άποστολάκης, Μπουρνιάς, Γ. Πολίτης, Γ. Καλογήρου και Λ Ταγκόπουλος. Είτανε νά φάει μαζί τους και ο κ. Πάλλης μά άδιαθέτησε. Άστόσο τδ πρώτο ποτήρι στην ύγειά του άδειάστηκε.

— Ή κ. Κυβέλη παράγγειλε στον κ. Πάλλη πώς βλάδινε τήν Τρίτη βράδι γιά τιμή του σού θεατρό τής πνευματική παράστασι με τδ «Μαύρο Χέρι» του Ταγκόπουλου και μ' ένα άλλο έξγο γραμένο στη δημοτική. Μά ο κ. Πάλλης βιαζότανε νά γυρίσει στην Άγγλία κ' έφυγε τήν Τρίτη πρωί. Φυσικά, ή παράστασι ματαιώθηκε.

— Και μιá σοφή κρίσι τής «Εστίας». «Άλλ' άκόμη όλιγότερον ένοήθη τδ ποιήμα. Άκριβώς τδ αντίθετον τής μεταφράσεως τού ίδιου ποιήματος από τόν κ. Βλάχον, ή μετάφρασις τού κ. Πάλλη ήμπορούσε και νά μήν είχε γέινει, χωρίς νά χάση τίποτε ούτε ή Έλληνική ούτε ή Γερμάνική φιλολογία, και χωρίς νά μείνη άπαρηγόρητος ή σκιά τού Γκαίτε» («Εστία» 6 τού Σεπτεβρι, σελ. 2).

— Γιά νά ιδείτε πόσο σοφή είναι ή κρίσι τής «Εστίας» σάς δίνουμε τήν πρώτη στροφή κι από τά δυό ποιήματα :

*Ξέρεις τήν χώραν πού άνθει
φαιδρά πορτοκαλλία
πού κοκκινίζει ή σταφυλή
και θάλλει ή έλαια ;
ΐ, δέν τήν άγνωσί κανείς,
είναι ή γή ή Έλληνίς.*

(Α. Βλάχος)

*Ξέρεις τή γής π' άηδόνια ύμνον ; Λιμόνι
πυκνό βαθήσκιας φυλλωσιές χρυσώνει,
ρουφοδν γαλάζιον εκεί ούρανοδ δροσούλα
ή άγνή μουριά κι' ή ντροπαλή ή δαφνούλα.
Πές μου τήν Ξέρεις ; ΐ εκεί, νυχή μου,
Έλα στη μουρωμένη γής μαζί μου.*

(Α. Πάλλης)

— Τ' «Άγια χώματα» τυπωθήκανε στον αριθ. 417 τού «Νουμά» (2 τού Γεννάρι 1911) και ξανατυπωθήκανε και στην «Άκρόπολη». Μαθαίνουμε πώς θάν τά ξανατυπώσουν και τά «Παναθήναια».

ΙΗ' Άκαδημαϊκόν έτος 1911—1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — (Πλατεία Κάνιγγος).

Σχολαί άνωτέρων τεχνικων σπουδων.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ,
ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ

Πρός ένίσχυση των τεχνικων σπουδων
τά διδαστρα ήλαττώθησαν εις τδ
1)3 από τού παρελθ. έτους.

Έναρξις έγγραφών 20 Δύγουστου,
μαθημάτων 15 Σεπτεμβριόν.

Έπισημασθεί και μαθητήρια.